

„Blázni.“ Šli po Ficovi, obrátilo se to proti nim. Stejně nepřestali, říká Milan Žitný

- editor007 | 7. března 2024

SLOVENSKO: Blázni. Tak nazývá přední slovenský publicista Milan Žitný ty, kdo jsou stále posedlí likvidací premiéra Roberta Fica. „Nevidí, že jejich agresivní politika vůči němu mu přinesla v loňských volbách vyšší počet křesel v parlamentu než v předchozích volbách,“ poukazuje s tím, že u opozice chybějí silné osobnosti. Promluvil také o tom, jaký úkol měla speciální prokuratura. Zhodnotil také končící mandát Zuzany Čaputové a má vzkaz pro ty, kteří se radují z rozpadu Československa kvůli tomu, kdo dnes na Slovensku vládne.

Pane Žitný, z části českých médií máme dojem, že celé Slovensko povstává proti zlému Robertu Ficovi, který zaprodává zemi Putinovi. Jaká je realita?

Je to jako vždycky při podobných příležitostech, selektivně a účelově ukážeme výsek z reality a vydáváme to za projev většiny. A za krátký čas se ukáže, že většina seděla doma, neboť nesdílí názory ukřičené menšiny, jež prohrála volby a nedovede se s tím smířit. Tam je zřetelně vidět rozdíl mezi realitou a manipulovaným obrazem v médiích. Účelem na domácí scéně není samozřejmě protest samotný, nýbrž jako nosná platforma pro podporu jejich kandidáta na prezidenta republiky, jímž je nominant Progresivního Slovenska, někdejší kariérní diplomat a kdysi i mnoha politickými stranami a vládami, Mečiarom počínaje a Ficem konče, protežovaný Ivan Korčok.

Reflexe toho, jak Fico mluví o válce na Ukrajině, je z hlediska voličů naší vlády ostrá. Padají i výroky typu „díkybohu, že jsme se se Slováky rozešli“, „vždycky byli divní“, „oni jsou prostě Východ“ apod. Co na podobná moudra jako Slovák, aktér revoluce roku z 1989 a jako dlouholetý publicista odpovídáte?

Stejným pohledem se můžeme dívat my na vás: „Díkybohu, že jsme se rozešli, oni ti Češi vždycky měli blízko ke komančům, vždyť ve volbách v roce 1946 volili komunisty a zatáhli nás na čtyřicet let do područí sovětského bolševika. A nyní si opět neomylně zvolili za prezidenta komouše – lampasáka, a navíc z vojenského zpravodajství. Tak smrděl jim Babiš, zejména proto, že to je Slovák – vidíte, pane Dejcare – ale vojenský estébák, stojící na stráži obrany socialismu do poslední minuty starého režimu jim nejenže nevadí, on jim dokonce voní a disidenti s ním chodí i na pivo.“

Tak nějak se dá ze Slovenska na druhý břeh řeky Moravy recipročně dívat. Že když v prosinci 1989 zvolili komunisté ve federálním Parlamentu disidenta prezidentem, nyní disidenti vděčně volili komunistu. Jak historicky symbolické a národně charakteristické. „Ještě jednou díky, pane Klausí, že jste to tenkrát v srpnu 1992 pod platanem vily Tugendhat rozsekl,“ dodávají Slováci na výše zmíněné výroky na jejich adresu.

Dokáže Fico ustát tlak, kterému ho mnozí v Evropě hodlají vystavit? Jak může čelit jak vnějšímu tlaku, tak i tlaku vnitřnímu? Myslím konglomerát politické opozice, nevládních organizací a liberálních médií?

Dnes nejsme v situaci, kdy lze někoho umravnit tím, že utáhneme mu ekonomické šrouby a on bude skákat, jak my pískáme. Příkladem může být tahoun Unie Německo, kde vládní kruhy čelí masovým protestům v důsledku zavádění melounového nesmyslu, propagandisticky nazývaného Green Deal. Téměř 70 procent firem odchází z Německa do zemí s tolerantnějšími podmínkami, ba i mimo Unii, masové propouštění ve firmách s dlouholetou tradicí a zvučných jmen jako Miele, Continental, BASF,

Bosch, Volkswagen a další, je aktuálně a hrozivě na programu dne. Energetická krize likviduje status Německa jako průmyslové velmoci, hrozba lokálních blackoutů je podle tamějších energetických expertů velmi reálná. Propad Německa bude propadem nás všech, kteří jsou na jeho ekonomice závislí. Podle OECD Německo trpí nejvyšším odlivem kapitálu ze všech členských států OECD. To není nějaká lidová báchorka, nýbrž krutá realita dnešních dnů s katastrofickým výhledem. Když k tomu přičteme aktuální skandál s odposlechy vysokých důstojníků wehrmachtu o nasazení raket Taurus na Ukrajině, nelze se ubránit dojmu, že Německo již prohrává třetí velkou válku v Evropě a zase nadšeně pracuje na svém sebezničení. Chce-li německá politická reprezentace a její prodloužené ruce v Bruselu za daných okolností řešit nějakého Fica, tak tančí na palubě Titaniku.

Slovenská politická opozice, pseudoliberalní média a neziskovky potřebují mít krytá záda a stabilní a mocné Německo je v tomto ohledu důležitým faktorem. Jenže není a již nebude.

Co se oněch médií týče, Robert Fico a další vládní představitelé odmítají mluvit s těmi, která můžeme označit za liberální. Je to pro vás opodstatněné? Není to jen pohodlná snaha neodpovídat na nepříjemné otázky?

Zde nejde o nepříjemné otázky, nýbrž o značně nekompetentní otázky novinářského potěru, nevzdělaného a nezkušeného, to za prvé, a za druhé jsou to také otázky cíleně zavádějící, propagandisticky laděné, nesměřují k pochopení a objasnění tématu nebo k řešení problému, směřují jen a jen ke konfrontaci. A to není žurnalistika. Tento přístup volila tato média i v čase, když byl Robert Fico v opozici a odtud pramení i jeho odmítavý postoj, stejně tak i postoj jeho nynějších koaličních partnerů. My všichni se dnes nacházíme na palubě zmíněného Titaniku, ale je zde stále masa bláznů, posedlých politickou likvidací Roberta Fica. Nevidí, že jejich agresivní politika vůči němu mu přinesla v loňských volbách vyšší počet křesel v parlamentu než v předchozích volbách, přesto, že byl oslaben o odštěpeneckou větev, stranu Hlas, která s ním nyní sedí ve vládě. Opozice projevuje nekonceptnost, bezradnost, neodbornost, trpí absencí vyzrálých vůdčích osobností, což je v dnešní době hodně špatná práva, neboť v normální společnosti je střídání u moci žádoucí, pakliže se jedná o kvalitní soutěž myšlenek, projektů a vizí.

Mimochodem, zaznamenávám, že velvyslanectví USA se velmi zapojuje do vnitřních slovenských věcí. Protestuje třeba proti zrušení Úřadu speciální prokuratury. Jak ještě, vyjma twitterových příspěvků, americké velvyslanectví působí na veřejný prostor u vás?

V diplomacii USA je zvykem, že movitý člověk si přispěním na kampaň kandidátovi na prezidenta může koupit funkci velvyslance. Takový ambasador bez dostatečně dlouhé kariérní dráhy a tomu odpovídajících zkušeností je pak odkázán na pozici jakéhosi kuriéra s direktivy ze State Departmentu. Zažil jsem podobné figurky. Buď si takový ambasador neuvědomuje, že porušuje Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích, kde stojí, že velvyslanec a ambasáda vůbec jsou povinni nevměšovat se do vnitřních záležitostí hostitelské země, anebo si to uvědomuje, čímž mezi řádky arogantně sděluje, že malé státy jako Slovensko musejí brát na vědomí, že jsou v područí zájmů USA. Právě ta arogance je to, co Slováky dráždí. Kdysi ještě v období krátce před vstupem do NATO přijela do Bratislavy jistá vládní úřednice, bývalá novinářka, a po přednášce se zeptala, proč „nás Američany nemají na Slovensku v oblibě“. Zjevně netušila vůbec, kam přijela. Já jsem reagoval, že odpověď by byla velmi drahá. Všichni v místnosti se zasmáli, rozuměli nevyslovenému obsahu mé suché odpovědi. Ona nerozuměla. A vidíme, že jejich politické reprezentace nerozumějí dodnes. Rovněž vidíme, že je jim lhostejné, co si Slováci myslí. Nemůžeme se zase moc divit, supervelmoc a malý stát s bezvýznamným potenciálem, o čem se lze tak asi bavit, že... Jenže Slovák s jeho emotivní náturou potřebuje mít pocit, že není bezvýznamným elementem, byť by tomu tak i bylo. Je to nenápadné minové pole, na první pohled skutečně bezvýznamné, na druhý pohled zůstane i po válce pro cizince zaminované.

Ta speciální prokuratura... Tu řídil bývalý ministr vnitra a dlouholetý stranický politik Daniel Lipšic. Pro mě je to věta jako z Marsu: Jak může prokuraturu řídit politik? Jak to vlastně mohlo projít?

Daniel Lipšic byl výsledkem politické vůle tehdejší bojové sestavy: vláda – prezidentka – média – neziskovky. Lipšic měl být zárukou, že splní generální úkol, zničí stranu Smer, Fico a jeho nejbližší okolí skončí ve vězení a politická scéna se uvolní pro nástup nových subjektů se sociálnědemokratickou nálepkou. Tuto roli měla sehrát strana Hlas s jejím lídrem Peterem Pellegrinim. Snad i proto agrese Lipšicova Úřadu speciální prokuratury se Hlasu milostivě vyhnula a nikdo z nich neskončil, na rozdíl od politiků Smeru, respektive i těch, kteří byli takto jen označeni, jako „lidé Smeru“, ve vazbě. Jenže primitivní, zákony hrubě porušující a až výslovně mafiánské počínání a metody Lipšice a policistů, které si jeho prokuratura vybrala, vedly k tomu, že drtivý počet trestních řízení skončil nezdarem, to v lepším případě, v tom nejhorším i smrtí.

V souvislosti s prokuraturou: jak to vlastně vypadá s vyšetřováním úmrtí generála Milana Lučanského?

Krajská prokuratura v Prešově opakovaně odmítá vidět a uznat důkazy svědčící o tom, že generál Lučanský byl ve vazební věznici v Prešově zabit a že pracovníci věznice lžou, jako když progresivní deník tiskne. Ty důkazy jsou tak zřetelné, že se nelze ubránit dojmu, že se jedná o snahu někoho chránit, od bezvýznamných dozorců, kteří mají smrt generála přímo na svědomí, až po tehdejší politické špičky, které se různým způsobem pod tento skandalózní případ podepsaly.

Poté, co se Ficova vláda ujala moci, rozkrývá vliv nevládních organizací, jako je Globsec, a popisuje aktivity slovenské státní zprávy, která žádala Brusel, aby „bojoval s dezinformacemi na Slovensku“ v době před volbami. Jakých odhalení se ještě podle vás můžeme dočkat?

Odpověď je v tomto směru ještě ve hvězdách, neboť na to značné množství zpracování a vyhodnocení různých smluv a kontraktů je třeba čas. Zcela určitě ještě mnohé vyplave na světlo, nelze ovšem zase ale očekávat, že to něco na Slovensku zásadně změní. Ti, kdo tvrdí, že jednali správně a v souladu se zákony, jsou dostatečně vybaveni otrlostí a absencí elementární morálky, které se právě oni nejvíce dožadují. Vnímají to jako boj dobra se zlem, s Antikristem, vůči němuž jsou všechny prostředky boje, i ty nezákonné, posvěceny. Takhle to přibližně vyjádřil jistý komentátor, proto nelze očekávat nějakou katarzi jako v antické drámě. Maximálně bude slyšet hudbu z potápějícího se Titaniku, jenže i za to bude viněn Fico, případně Orbán a Putin.

Na Slovensku je velmi silný segment médií, která sama sebe označují jako alternativní, a liberálové jim nadávají do „dezinformátorů“. Ministryní se stala paní Šimkovičová, která působila v TV Slovan. Existuje server Hlavné správy apod. Čím to, že u vás vyrostlo tolik médií, která, řekněme, nejsou korporátní?

Je to reakce na jednostrannou a mediální scénu hlavního aktivistického proudu propagandy. Snaha přinášet informace, jež hlavní proud účelově zamlčuje, vyvolala potřebu se s tím vypořádat. Samozřejmě i ta alternativní média nejsou vůči propagandě imunní, jen z druhé strany. V Česku je mediální scéna názorově vyváženější, aktivismus je slabší a má velmi silné opozity, to vše s velkou mírou žurnalistické profesionality, zatímco u slovenské alternativy novinářské řemeslo často absentuje.

Budou u vás prezidentské volby. Zuzana Čaputová se již o funkci neuchází a liberálové spílají, že Fico a „dezoláti“ hodnou paní prezidentku svou sprostotou uvláčeli a zdeptali tak, že ona už nechce ve funkci pokračovat. Jaká je vaše optika? A jaký výsledek voleb

čekáte?

Zuzana Čaputová se zapsala do slovenských dějin jako nejhorší ze všech hlav státu od roku 1993. Pominu-li fakt, že pro stát to byla ztracená léta pod psa, je to i pro ni velká osobní tragédie a ti, kteří tuto bezvýznamnou osobu bez jakýchkoliv zkušeností a politického feelingu dosadili, by zasloužili tvrdý trest. Ne Robert Fico, to oni jí ublížili nejvíc, zásadně a osudově.

Výsledek prezidentských voleb se neodvážím předpovědět, průzkumy, jak víme, jsou ošidné, někdy a některé i koupené, jindy zase nestálost voličů, rozhodujících se na poslední chvíli, přináší, což jsme již v minulosti opakovaně zaznamenali, často velká překvapení. Proto ani tento faktor nelze vyloučit ani podcenit.

ZDROJ: PL